

Sygnatura akt I C 532/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

1 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Pułtusku, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Arkadiusz Piotrowski

Protokolant st. sekretarz sądowy Monika Kalinowska

po rozpoznaniu 1 lutego 2017 roku na rozprawie w P.

sprawy z powództwa **A. Ś.**

przeciwko **(...) S.A. w W.**

o zapłatę

orzeka

1. zasądza od pozwanego **(...) S.A. w W.** na rzecz powoda **A. Ś.** 888,88 (osiemset osiemdziesiąt osiem i osiemdziesiąt osiem setnych) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 13 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
3. zasądza od powoda na rzecz pozwanego 1489,79 (tysiąc czterysta osiemdziesiąt dziewięć i siedemdziesiąt dziewięć setnych) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 1149,37 (tysiąc sto czterdzieści dziewięć i trzydzieści siedem setnych) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygnatura akt I C 532/16

UZASADNIENIE

A. Ś. wystąpił do Sądu Rejonowego w Białymstoku VIII Wydziału Gospodarczego z powództwem przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę 5100 złotych tytułem częściowego odszkodowania z ustawowymi odsetkami liczonymi od 23 września 2015 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazał, że 28 września 2015 roku w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej nabył wierzytelność o odszkodowanie od D. D., która powstała w wyniku uszkodzenia pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w kolizji drogowej, która miała miejsce 23 sierpnia 2015 roku, spowodowanej przez kierowcę pojazdu posiadającego zawartą umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. w W.. Powód wskazał, że przyznano odszkodowanie w łącznej wysokości 2850,43 złotych, jednak znacznie zaniżono wysokość kosztów naprawy, m. in. niezasadnie zastosowano zaniżoną stawkę i ilość roboczogodzin, amortyzację części, zastosowano potrącenia na materialne lakierniczym, pominięto część uszkodzonych elementów pojazdu oraz nie uwzględniono wymiany części technologicznie jednorazowych.

W odpowiedzi na pozew z 24 listopada 2015 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, że w toku postępowania likwidacyjnego ustalono koszt naprawy pojazdu

na 2850,43 złotych i dokonano wypłaty odszkodowania w powyższej wysokości na rzecz poszkodowanego. Ponadto powód nie przedstawił rachunków za naprawę, nie wskazał czy dokonał jego naprawy, a jeśli tak to jakie koszty z tego tytułu poniósł. Co więcej, powód podniósł, że pojazd jest dwunastoletni, stąd w ocenie pozwanego przywrócenie pojazdu do stanu przed szkody możliwe jest także z użyciem części zamiennych alternatywnych.

Postanowieniem z 18 lutego 2016 roku sprawa została przekazana według właściwości miejscowej do Sądu Rejonowego w Pułtusku celem rozpoznania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W wyniku kolizji drogowej 23 sierpnia 2015 roku został uszkodzony pojazd marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący wówczas własność D. D., który nabył auto od T. R.. Sprawca zdarzenia kierował pojazdem, którego posiadacz zawarł umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. w W. (okoliczności przyznane, potwierdzenie ubezpieczenia – k. 30, umowa – k. 36).

Na skutek powyższego zdarzenia w samochodzie A. (...) zostały uszkodzone następujące elementy:

- błotnik przedni lewy (do wymiany),
- listwa ochronna drzwi przednich lewych (do wymiany),
- poszycie drzwi przednich lewych (do naprawy),
- poszycie drzwi tylnych lewych (do naprawy),
- lusterko zewnętrzne lewe (do naprawy),

W związku z powyższymi uszkodzeniami i celem ich naprawy zachodziła także konieczność demontażu i ponownego montażu elementów powyższych oraz elementów następujących:

- osłona zderzaka,
- wykładzina drzwi przednich lewych,
- wspornik wewnętrzny drzwi przednich lewych,
- podnośnik szyby przedniej lewej,
- prowadnica okna drzwi przednich lewych,
- klamka drzwi przednich lewych,
- wykładzina drzwi tylnych lewych,
- wspornik podzespołów drzwi tylnych lewych,
- podnośnik szyby tylnych lewych,
- prowadnica szyby drzwi tylnych lewych,
- klamka drzwi tylnych lewych.

Wobec powyższego zachodziła również konieczność dokonania prac lakierniczych oraz zakupu i montażu części zamiennych (opinia biegłego – k. 97-122 zdjęcia – k. 42-70).

Przedmiotowy pojazd przed zdarzeniem przeszedł naprawę blacharsko – lakierniczą, uszkodzeniu uległy wszystkie elementy nadwozia z lewej strony. Do dnia szkody auto było eksploatowane 12 lat i 4 miesiące. Pojazd nie podlegał gwarancji. Koszt przywrócenia powyższego pojazdu do stanu poprzedniego sprzed szkody wynosi 3739,31 złotych (opinia biegłego – k. 97-122 zdjęcia – k. 42-70).

Roszczenie D. D. o wypłatę odszkodowania wpłynęło do (...) S.A. w W. 26 sierpnia 2015 roku i nadano mu numer (...) (wniosek – k. 27-29). W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego, dokonania wyceny i kalkulacji naprawy, pismem z 24 września 2015 roku przyznano i wypłacono D. D. odszkodowanie w wysokości 2317,43 złotych netto (kosztorys – k. 31-32, decyzja – k. 37). Na wniosek poszkodowanego z 1 października 2015 roku o wypłatę odszkodowania w kwocie brutto, decyzją z 20 października 2015 roku poszkodowany otrzymał dodatkowo 533 złote (wniosek – k. 39-40, decyzja – k. 41)

Umową przelewu wierzytelności z 28 września 2015 roku zawartą pomiędzy D. D. a A. Ś. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) w B., dokonano cesji wierzytelności jaka przysługiwała zbywcy w stosunku do (...) S.A. w W. o odszkodowanie z tytułu uszkodzenia pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), powstałej na skutek zdarzenia z 23 sierpnia 2015 roku, numer szkody (...) (umowa – k. 6).

Powód zażądał podwyższenia kwoty odszkodowania o 5100 złotych za przedmiotową szkodę dopiero w pozwie, który został doręczony pozwanemu 12 listopada 2015 roku (potwierdzenie odbioru – k. 12).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty złożone przez strony oraz zdjęcia, która zostały dołączone do akt sprawy, albowiem nie były one kwestionowane tak co do ich autentyczności, jak i wiarygodności.

Sąd nie miał zastrzeżeń również odnośnie pisemnej opinii biegłego, która została sporządzona w sposób profesjonalny i należycie uzasadniona. Biegły przedstawił dwa warianty całkowitego kosztu naprawy przedmiotowego pojazdu. W wersji pierwszej zastosował ceny oryginalnych części i średniej stawki w wysokości 105 złotych netto za roboczogodzinę stosowanej na roboty blacharsko-lakiernicze na obszarze miejsca zamieszkania właściciela tego samochodu przez warsztaty nieautoryzowane. Wówczas koszt naprawy wyniósł 3677,69 złotych netto, z podatkiem od towarów i usług 4523,56 złotych. Natomiast w drugim wariantcie powyższe kryteria połączył z zastosowaniem części alternatywnych co wyniosło 3040,09 złotych netto, z podatkiem od towarów i usług 3739,31 złotych. Zdaniem biegłego naprawa przedmiotowego samochodu mogła być wykonana z zastosowaniem części alternatywnych, z uwagi na to, iż nie obniżą, ani nie podwyższą one wartości rynkowej auta sprzed ostatniego zdarzenia jeśli wziąć pod uwagę wiek przedmiotowego pojazdu oraz fakt jego wcześniejszego uszkodzenia i naprawy w podobnym zakresie. W ocenie Sądu wnioski opinii należało w całości podzielić, albowiem zostały przez biegłego szczegółowo uzasadnione i nie można dopatrzeć się w nich nieścisłości czy nieprawidłowości ją dyskwalifikujących. Co więcej strony postępowania nie kwestionowały opinii, nie wniosły żadnych zastrzeżeń.

W ocenie sądu powództwo było zasadne częściowo.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity – Dz. U. z 2013 roku, poz. 392 ze zm., zwana dalej ustawą o ubezpieczeniach obowiązkowych) umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków. Jednocześnie zgodnie z art. 34 tejże ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Reasumując, pozwany w zw. z treścią art. 361 kc i art. 363 kc ponosił odpowiedzialność za szkody

wyrządzone przez sprawcę w związku z ruchem pojazdu objętego umową ubezpieczenia w okresie ubezpieczenia i był obowiązany do ich naprawienia.

Uwzględniając powyższe należało uznać, że pozwany ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przedmiotowego dnia na podstawie art. 415 kc zgodnie z którym ten kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia, czego zresztą nie kwestionował. Naprawienie szkody przy tym powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (tak art. 363§1 kc).

Pozwany miał zatem obowiązek wypłacić powodowi odszkodowanie za wyrządzoną szkodę. Istnienia tego obowiązku nie kwestionował, a kwotę odszkodowania, w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego, ustalił na 2850,43 złotych i wypłacił poszkodowanemu. Wobec nabycia wierzytelności o odszkodowanie za uszkodzenie przedmiotowego pojazdu przez powoda, był on uprawniony do żądania wyższego odszkodowania za wyrządzoną szkodę w razie wykazania, że wypłacona wcześniej kwota nie pokrywa całości szkody. Zdaniem Sądu zostało udowodnione, że wypłacona wcześniej kwota nie pokrywała całości wyrządzonej szkody. Jak wynika bowiem z opinii biegłego całkowity koszt naprawy brutto przedmiotowego samochodu na dzień powstania szkody, z zastosowaniem cen alternatywnych części i średniej stawki w wysokości 105 złotych netto za jedną roboczogodzinę na obszarze miejsca zamieszkania właściciela tego samochodu przez warsztaty nieautoryzowane wynosił 3739,31 złotych brutto. Biegły przy tym wskazał, co Sąd w całości podziela, że w takim samochodzie naprawa powinna być przeprowadzona z zastosowaniem części alternatywnych, co w konsekwencji nie podwyższy, ani nie obniży jego wartości rynkowej. Przedmiotowy samochód podlegał naprawom przed datą wypadku, ponadto pojazd ten był eksploatowany 12 lat i 4 miesiące.

Uwzględniając powyższe, a także fakt wypłaty już poszkodowanemu kwoty 2850,43 złotych, należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda 888,88 złotych (a więc różnicę pomiędzy kwotą wypłaconą a należną) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 13 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty.

Rozstrzygając o rodzaju i okresie, za które należało zasądzić odsetki, Sąd miał na uwadze treść art. 476 kc i art. 481§1 i 2 kc, zgodnie z którymi dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (przy uwzględnieniu również zmiany tego przepisu od 1 stycznia 2016 roku co do okresu po tym dniu). Jednocześnie jak wynika z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, a w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem niego. Poszkodowany po otrzymaniu odszkodowania nie wystosował do pozwanego żadnego wezwania do zapłaty uwzględniającego roszczenie o zapłatę wyższej kwoty odszkodowania od tej, która w rzeczywistości została poszkodowanemu wypłacona, a każdym razie nie wykazano, aby było inaczej.

Sąd przyjął więc, że wezwanie takie zostało sprecyzowane i zgłoszone pozwanemu dopiero w pozwie, który został doręczony pozwanemu dopiero 12 listopada 2015 roku (k. 12). Zatem dzień doręczenia pozwanemu odpisu pozwu zawierającego w istocie wezwanie do zapłaty, stanowił datę powzięcia wiadomości o istnieniu roszczenia oraz termin, od którego należy liczyć 30 dni jako czas na ustosunkowanie się do żądanego roszczenia. Mając powyższe na uwadze należało zasądzić odsetki ustawowe za opóźnienie w wypłacie odszkodowania od upływu 30 dni od doręczenia pozwu, na podstawie którego powód dowiedział się o roszczeniu powoda określającym żądanie zapłaty wyższej kwoty odszkodowania aniżeli została wypłacona, tak więc Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od 13 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty zasądzonej kwoty. Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Sąd oddalił powództwo w pozostałej części, o czym orzeczono w punkcie 2 sentencji wyroku, wobec jego nieudowodnienia.

Rozstrzygając o kosztach procesu poniesionych przez strony w niniejszej sprawie Sąd zastosował zasadę proporcjonalnego ich rozdzielenia określoną w art. 100 kpc, zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Mając zatem na względzie stosunek zasądanego świadczenia do wysokości świadczenia żądanego w pozwie powództwo uwzględniono w 17,43%, a pozwany wygrał sprawę w 82,57%. Na koszty powoda poniesione w sprawie złożyły się kwoty: 255 złotych uiszczona tytułem opłaty od pozwu (k. 2), 17 złotych uiszczona tytułem opłaty skarbowej od złożonego dokumentu pełnomocnictwa (k. 5), 538,31 złotych wypłacona biegłemu tytułem wynagrodzenia z zaliczki uiszczonej przez powoda (k. 87) oraz 1800 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego, łącznie 2610,31 złotych. Na koszty pozwanego poniesione w sprawie złożyły się kwoty: 17 złotych uiszczona tytułem opłaty skarbowej od złożonego dokumentu pełnomocnictwa (k. 15), 538,30 złotych wypłacona biegłemu tytułem wynagrodzenia z zaliczki uiszczonej przez pozwanego (k. 87) oraz 1800 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego, łącznie 2355,30 złotych. Uwzględniając zatem, że powód wygrał sprawę w 17,43% należał mu się zwrot 454,98 złotych, a pozwanemu zwrot 1944,77 złotych. Dokonując rozdzielenia poniesionych przez strony kosztów procesu stosownie do wyniku sprawy należało zasądzić od powoda na rzecz pozwanego 1489,79 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1149,37 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (proporcjonalnie do udziału kosztów zastępstwa procesowego pozwanego w całości kosztów procesu poniesionych przez pozwanego), o czym orzeczono w punkcie 3 sentencji wyroku.

SSR Arkadiusz Piotrowski